

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

הרב יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת ויגש תשפ"ד

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

כוחה של התגברות

ושלום בעם, ראוי לכנות את הבית.

(כבר מצינו, שכאשר עם ישראל היה במצב של אחדות היה זה הזמן, גם של מתן התורה.)

מעתה, ניתן לומר כי התורה הקדושה רומזת לנו כך. הנה כאשר יוסף הצדיק מתוודע אל אחיו ומקרב אותם אליו, הרי שהוא הוכיח בזה את גבורתו על המידות הרעות, כנגד נקמה - העניק להם אהבה, במקום מכות - מעניק להם כבוד. הרי שיוסף הצדיק עושה מעשה אציל ביותר. לכן, רגע הפיוס, היה רגע מיוחד, הוא היה הזמן שבו הוכרע בשמים, שמשכן שילה, שבו תשרה השכינה הוא עתיד להיות בחלקו של יוסף.

כיוצא בדבר, היה עם בנימין. כאשר נתבונן נשים לב, כי כל אותם שנים שיוסף נמכר, בנימין היה בתוך ניסיון עצום. הרי לקחו ממנו את אחיו מאמו. הוא עצמו היה יודע ממעשה המכירה ועמד בשתיקה. הוא לא גילה לאביו מאומה על אחיו, הוא לא הטיח האשמות באחיו, הוא נצר את לשונו בחזקה.

זהו שמבואר שהאבן של בנימין על החושן הייתה 'ישפה' - לרמז כי 'יש' - פה בנימין היה לו פה לדבר בו, אך עדיין שמר על השתיקה (בראשית רבה, ויצא פרשה עא). וכל זה למען 'שלום הבית' - לא רצה לחרף את אחיו לא רצה להכרית את הקשר בין האחים ובין יעקב אביו.

וכבר יש לנו עדות, על כמיהתו הגדולה של בנימין אל יוסף. כמבואר, שהיו לבנימין עשרה ילדים ולכולם נתן שמות על שמו של יוסף.

מעתה אנו נאמר כי בתי המקדש הוכרעו להיבנות בחלקו של יוסף, רק מחמת שתיקתו העצומה של בנימין, היא זו שהכריעה ששני בתי המקדש יהיה בחלקו שלו. בנימין שיתלה ארץ על בלימה במקומו השכינה ראויה להיות נצבת - הודעה זו קיבל בנימין בזמן שהמעשה

המשן בעמ' 3

בפרשת השבוע, ללא כל ספק, כולנו מתמלאים בהתרגשות עצומה. - יוסף הצדיק מתוודע אל אחיו, זאת אחר עשרים ושתיים שנה של נתק ביניהם.

וכאן נתבונן מעט ונסה ללמוד דבר מה, מן הפסוקים העוסקים במפגש.

הנה, אחר משפט המחץ: 'אני יוסף - העוד אבי חי?...' יוסף מקרב את אחיו אליו ומדבר אליהם בלשון קירוב וחיבה. לבסוף נאמר: **יִפְּלַע עַל צְוֹאֵי בְנֵימִן אֲחִיו וַיִּבֶךְ - וּבְנֵימִן בָּכָה עַל צְוֹאֲרָיו.**

פסוק זה נדרש בגמרא כך: 'כמה צווארין הוו ליה לבנימין? - אמר רבי אלעזר: בכה על שני מקדשים שעתידין להיות בחלקו של בנימין, ועתידין ליחרב.

ובנימין בכה על צוואריו - בכה על משכן שילה שעתידין להיות בחלקו של יוסף, ועתידין ליחרב. (מגילה טז:).

וכאן השאלה מתבקשת. הנה, עכשיו במפגש יוסף עם אחיו, הייתה זו עת שמחה. יוסף מתחבר אל אחיו מתפייס אתם ומקרבים אליו. האם זהו הזמן המתאים להכניס כאן את בית המקדש? ולא רק את המקדש, אלא גם את הידיעה הזו שהוא עתיד להיחרב, הרי עת לכל דבר ועכשיו זו היא עת של שמחה והתרגשות. הבכייה זה על זה, הייתה בכייה של אהבה ורחמים ולא בכי של צער ויגון. אם כן, מה לנו עכשיו להכניס את המקדש וחרבן הבית?...

והתשובה נפלאה ביותר. אכן, יש קשר גדול ועצום בין בניין בית המקדש, להתוודעות יוסף אל אחיו. והביאור כך: הנה תכלית קיום המקדש הוא, בכדי לאחד את עם ישראל, עם הקב"ה. מכל מקום, בכדי שאנו עם ישראל נהיה ראויים להתייחד עם הקב"ה. אנו צריכים להיות עם אחד, עם שמוסר את עצמו זה למען זה, עם שהולכים יחדיו גם אם לא חושבים כולם כאחד. רק מדרגה זו של אהבה, אחווה

שאלה

מי שאכל בשר ואחר איזה שעה או יותר יצא מבין שיניו חתיכת בשר, האם במקרה ובלע אותה יש לו להמתין שש שעות מאותה הזמן? או שדי לילך אחר זמן עיקר אכילת הבשר?

תשובה

אציין בקצרה לגמרא בחולין קה. אמר רב חסדא אכל בשר אסור לאכול גבינה. אכל גבינה מותר לאכול בשר. א"ל רב אחא בר יוסף לרב חסדא בשר שבין השיניים מהו, קרי עליה הבשר עודנו בין שיניהם.

ופרש"י אסור לאכול גבינה - משום דבשר מוציא שומן והוא נדבק בפה ומאריך בטעמו.

ומבואר לדעת רש"י סיבת האיסור כיון שעדיין נשאר הטעם בפה (היינו בחיך, או במעיים, ראה ילקוט יוסף איסור והיתר חלק ג עמוד שסז מחלוקת ראשונים בזה)

אולם דעת הרמב"ם היא משום בשר שבין השיניים דעד שש שעות חוששים שאם יאכל גבינה יצא הבשר מבין שיניו ויתערב עם הבשר ואחר שש שעות נחשב כפרש בעלמא.

ויש בזה כמה נפ"מ להלכה ונזכיר רק שניים.

א מי שלועס בשר לתינוק ואינו בולע אלא פולט ונותן לתינוק, לרש"י אין צריך להמתין כיון שלא בלע אינו מושך טעם בפה ולהרמב"ם יש להמתין כיון שסוף סוף נכנס בין שיניו.

ב מי ששהה שש שעות וידוע שיש בשר בין שיניו דלהרמב"ם אין חשש כיון שהבשר נחשב כמעוכל ופרש בעלמא ולרש"י יש לחצוץ שיניו.

והטור בסימן פט כתב ש"טוב" לאחוז כחומרי שני הטעמים. וכן כתב בשולחן ערוך שם שאפילו אם שהה כשיעור שש שעות אם יש בשר בין השיניים צריך להסירו והלועס לתינוק צריך להמתין. ע"כ.

ויש לדייק בלשון מרן שכתב "צריך" שאינו אסור מעיקר הדין ואינו אלא בתורת חומרא וזהירות, וכמו שכתב בטור שטוב לאחוז כשני הפירושים לחומרא.

וכן כתב בכיו"ב בחזון עובדיה שבת ה עמוד טו והלאה אודות מש"כ שו"ע סימן שכי שהאוכל בשבת תותים צריך להזהר שלא יקנה ידיו במפה מחשש צביעה, שלשון זה אינו מעיקר הדין אלא דרך חומרא ולכן כתב צריך להזהר. וממילא נראה שהוא הדין שלשון "צריך" הוא דרך זהירות וחומרא.

וכן ראיתי מפורש בספר עין יצחק להרב יצחק יוסף בכללי השו"ע עמוד תקסה' והביא שכן כתב מרן הבית יוסף בעצמו בכללי הגמרא שלו (דפו"ח דף ע"א) "צריך לכתחילה משמע" ושכ"כ עוד מרן בכס"מ פ"ד מהלכות תפילה צריך שיהיה החזן מקרא לכהנים, היינו לכתחילה ולא לעיובא, ע"ש באריכות.

וכתבתי זאת מאחר ובילקוט יוסף הנ"ל (שנדפס קודם ספרו עין יצחק) בעמוד שסט' כתב "ושמא יש לחלק בין לשון צריך סתם, לצריך להזהר. ולהאמור אין לחלק בזה וכמש"כ הוא עצמו וכנ"ל.

(ודומה לזה מובא בטהרת הבית ח"ב עמוד צא על מש"כ שו"ע

המשך בעמ' 3

לחזרת החטופים לבתיהם בקרוב

נושא: מכירת רכב AS IS

ראובן הציג את רכבו למכירה הרכב היה טוב מבחינה טכנית ותפעולית אך היה לו רעשים בבולמי זעזועים כמו כן מספר בעיות של זיהום אויר בעיה בהעלאת חלונות כך שהרכב לא עובר טסט בלי קומבינציה. בשעת המכירה אמר המוכר לקונה מחיר הרכב במחירון הוא 20,000 ₪ אבל אני מוכר ב-17,000 ₪ ובגלל שהמכירה היא AS IS כלומר "זו הכלה" ואל תבוא אלי בטענות אני מוכר אותו ב-15,000 ₪ לאחר המכירה התגלו בעיות אשר מוכנאי מוסמך אמר שעלות התיקון היא סך של 6000 ₪ ואז בא הקונה ודורש לבטל את המכירה אמר לו הקונה אתה קנית את הרכב כמות שהוא AS IS זאת אומרת שלקחת בחשבון שיכול להיות בעיות כאלו ואחרות, מה גם שלא לקחת את הרכב לבדיקה לפני המכירה כך שמראש הסכמת לקבל את הרכב במחיר הזה עם כל הבעיות שיש בו, וחוף מזה גם באתי לקראתך במחיר, והקונה מתעקש ודורש לבטל את העסקה. היכי נדייננו דייני להאי דינא.

תשובה: ראשית יאמר על אתר, שגם אם המכירה שנעשתה בצורה סתמית היא לא פוטרת את המוכר מאחריות, מהטעם הפשוט, כי על המוכר חלה חובת אחריות לתת ללקוח מוצר שהוא תקין עד רגע הקניין והעברת הבעלות. ואם המוצר אינו תקין ניתן לבטל את המקח מדין מקח טעות. דין זה מבואר ברי"ף (בב"מ דף ל: מדפי הרי"ף) ואני מצטט: "והיכא דזבין איניש מידי, ולאחר זמן איגלי ליה דאית ביה מומא דהוה ביה מעיקרא מקמי דליזבני - אית ליה לאהדוריה למריה, ולא אמרינן בכי הא שהה ליה בכדי שיראה לתגר או לקרובו, דלא אמור רבנן הכי אלא גבי אונאה, אבל גבי מומין מקח טעות הוא, וכל אימת דמיגלי ליה מזהדר ליה למריה, והכי כתב רבינו האי גאון זצ"ל". וכן פסק הרמב"ם (פט"ו ממכירה ה"ג) והשו"ע (חו"מ סי' רלב סעיף ג) וחוף מזה כתב הרמב"ם שם (הלכה ו) "כל הלוקח סתם אינו לוקח אלא דבר השלם מכל מום", כלומר כל מי שקונה חפץ גם אם הוא קונה בצורה סתמית ולא התנה עם המוכר שהחפץ תקין נחשב כאילו התנה עם המוכר שימכור לו חפץ תקין ושלם בלא מום, וכן פסק השו"ע (שם סעיף ז) והגר"א (ס"ק יג) כתב לזה מקור מהמשנה בכתובות (עב): כנסה סתם ונמצאו עליה מומין - תצא שלא בכתובה. כלומר למרות שהבעל קידש בצורה סתמית נחשב כאילו התנה שהקידושין יחולו רק אם האשה אינה בעלת מום. דיני מום הנמצא במקח שונים מדיני אונאה, שכן, המוצא מום במקח יכול להחזיר את המקח גם לאחר מספר שנים בתנאי שברגע שהלקוח ידע על המום הוא מיד ביקש לבטל את המקח.

המשך בעמ' 4

העלון מוקדש

להצלחת הרב שחר דיל שליט"א

המשך מע' 1 - נשאלו בקו - הרב אברהם רחמים

הגיע אל סופו, כאשר יוסף מתגלה, וסוגר את המעגל הארוך שהיה בין כולם.

יתרה מזו, גם יהודה, למרות שהיה שותף במעשה מכירת יוסף, זכה לקבל נתח מכל המעשה. הגמרא מביאה כי רצועה הייתה יוצאת מחלקו של יהודה ונכנסת אל חלקו של בנימין שבה היה מזבח בניו.

ומדוע? לפי דברינו התשובה ברורה: לפי שיהודה מסר את נפשו על בנימין! יהודה היה מוכן לאבד את כל מצרים בשביל אחיו, הרי שמסירות הנפש של יהודה אל בנימין, זיכתה אותו לקבל חלק בביתו של הקב"ה. הרי לנו כי המידע על המקדש בזמן המפגש של יוסף עם בנימין, אינו מקרי כלל. אלא היה מוכרח. הרגע שהם התחבקו הוא הרגע שהכריע שכל אחד מהם זכה להיות המקדש בחלקו.

ואם נשאל. מה הקשר של הידיעה על חרבן הבית בזמן זה?

נוכל לומר כי ההפך הוא הנכון. הבחינה של חרבן, גם בו הייתה, מהות של שמחה. שהרי כבר נאמר בתהילים 'מזמור לאסף אלקים באו גויים בנחלתך טמאו את היכל קדשך' ובגמרא: 'מזמור לאסף?! קינה לאסף' היה צריך לומר... אלא 'מזמור' לפי שהקב"ה כילה חמתו על העצים והאבנים ולא כילה חמתו על עם ישראל.

הרי לנו שבתוך החרבן יש בחינה של מזמור ולא של קינה וכן גם כאן.

יוסף ובנימין רואים גם את חרבן הבית, שישבו ניכרת הנהגתו של הקב"ה שנקרא 'מלך עלוב'. שכאשר עם ישראל לא עשו את רצונו, הוא לא שפך עליהם חמתו, אלא הוא הסתלק מביתו, הוא מחל על כבודו והחריב את ביתו. מה שמראה ליוסף ובנימין כי השתיקה והמחילה על הכבוד הן אלו מדרכיו של הקב"ה.

– על כן, מדברים אלו נבין, כי הבכי של יוסף על צווארי בנימין, היה גם הוא, בכי של התרגשות ושמחה. יוסף רואה שאחיו הקטן זכה לדרגה עצומה מתוך המקרה העגום שהתרחש עמו. וגם בנימין בוכה על צווארו של יוסף מחמת התרגשות, עיניו רואות כי יוסף היה גיבור חיל ואיש רוח, אינו נוקם ונוטר, וראיה כי משכן שילה יהיה מצוי בחלקו.

מכאן נלמד, מהי עוצמתה של בלימה, מה גדול כוחה של התגברות על כעס, על עלבון. – כל מעשה כזה שמתרחש בעולם, מוסיף עוד שורה של לבנים לבניין הבית השלישי, רק מעשים שכאלו הם המסוגלים להחיש את הגאולה.

הי רצון שנוכח לבניין בית המקדש במהרה בימינו – אמן!

המשך מע' 2 - נשאלו בקו - הרב אלון בן שבת

באשה נדה "לא יושיט מידו לידה" שאינו איסור גמור אלא דרך זהירות. ובאבני שהם חלק על זה הכלל וטענתו שהרי כל סימן קצה המדבר על דיני הרחקות נקט מרן לשון זו "לא יאכל" "לא ישתה" ועוד. ואני משיב כי זה הכלל אינו אלא במקום שיש ליתן טעם מספיק כדי שנאמר שאינו מדינאי ואכן הבית יוסף הביא את המחזור ויטרי שרשי" היה נזהר ועיין באורך בטהרת הבית מה הביאו לו ר' שזה דרך זהירות ומשום הכי דייקנין גם לשון מרן כן, מה שאין כן בשאר המקומות, ואכן ראיתי במשנה ברורה בביאור הלכה סימן רמד ד"ה לא ישקעם בבנין דבכוונה שינה המחבר ולא כתב בלשון איסור וכוונתו דרך נכון להחמיר. ועוד הוכחתי כן מהשו"ע יו"ד סימן קז המבשל ביצים הרבה בקליפתן לא יוציאם מהמים עד שיצטננו וכתב הט"ז שם בשם התורת חטאת לדקדק דווקא לכתחילה קמזויר ובדיעבד מותר מדלא כתב שאם לא עשה כן אסור ע"ש.

והארכתי בזה מעט אגב אורחא כי ראיתי בדור יתום זה עמד ת"ח בשם הרב טל דואר שהתלוצץ מזה הכלל והקשה אטו לא תרצח או לא תגנוב שבתורה זה רק דרך זהירות והומרא? ולא ירד להתבונן בדברים וכנ"ל והשב שזו המצאה של מרן הרב עובדיה זצ"ל ולהג"ל הדברים ברורים שכלל זה רק היכא שבמקור הדין חזינן שהוא דרך זהירות)

והנה בנידונינו אם יצא חתיכת בשר מבין שיניו לכתחילה ודאי יקפיד לא לבלעה אולם אם בלע בטעות לכאורה לשני הטעמים אין להמתין עוד שש שעות דלהרמב"ם הטעם שנשאר בשר בין שיניו וכאן לא לעס את הבשר אלא בלע חתיכה קטנה שיצאה משיניו.

ואפילו לרש"י שכתב שמושך הטעם הפה ושלכן כתבו טור ושו"ע שגם אחר שש שעות יחצוץ שיניו, מכל מקום יש לומר דאם עבר ובלע חתיכה קטנה כזאת אינה מושכת טעם. ויש ללמוד כן מדברי הר"ן (הובא בד"מ) שכתב שמי שמצא בשר בין שיניו והוציאו אין צריך שהייה מאותו הזמן אלא מאכילה ראשונה.

ולפי"ז נראה ברור שהוא הדין אם עבר ובלע דכולי האי לא חיישינן וע"ז לא גזרו חז"ל. וכן ראיתי שהעלו להלכה בספר הוראה ברורה (בסימן פט בביאור הלכה ד"ה צריך להדיח) והוכיחו כן מהר"ן הנ"ל.

ועכ"פ גם אם נאמר דעת רש"י לאסור גם בזה, כבר כתבנו שאנו רק מחמירים כשני השיטות וכולי האי לא קפדינן.

וכן פסק הגריש"א הובא בספר אנגלך בשולחן עמוד כט, וכן הורה הגר"מ הלבשרטאם (ספר הכשרות פ"י הערה עח) ועוד.

וידועים דברי בעל ההפלאה שכתב שמנהג העולם להקל בזה, אלא שכתב קצת לפקפק בזה.

הלכך למסקנה:

מי שיצא לו בשר בין שיניו תוך שש שעות לכתחילה יקפיד לפלוט לחוץ, ואם עבר ובלע אין צריך להמתין שש שעות אלא מזמן הראשון, ומי שיכול להמתין בוודאי שכך ראוי לנהוג.

ומזה כשבע שנים הגיע אלינו לכולל ראש ישיבת באר יצחק טלוסטון הגאון הרב מנשה טופיק אביעזרי שליט"א וכשנשאל בזה אחר השיעור הביא על אתר מדברי בעל ההפלאה הנ"ל שהעולם מיקל בזה ושצריך להזהר לכתחילה.

בברכה

אלון בן שבת

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

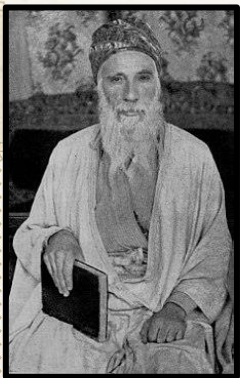
כולל
אברכים

ההבדל המרכזי בין מום לבין אונאה, שאם לא ניתן למצות את המטרה העיקרית לשמה האדם רכש את המוצר חלים דיני מום והמקח מתבטל, אך אם ניתן להשתמש במוצר אלא שהמחיר היה יקר או זול חלים דיני אונאה, המקור לדיני מומין במקח נלמד ממומי אשה (כתובות עו). ששם הושוו ענייני מום במקח וממכר לבין קידושי אשה עיי"ש. זאת ועוד, יעוין בפתחי חושן (גניבה ואונאה פי"ב הערה ב) שכתב ופשוט שכשיודע המוכר שיש מום במקח הזה צריך להודיע לו בלשון ברור בכדי שידע ויבין הלוקח מה הוא קונה, ואם ירצה למחול על המום ימחול לו את המום, אבל אם הוא אומר בלשון המשתמע לכאן ולכאן מסתבר שיש בזה איסור ואף בדיעבד אינו מועיל לבטל דין מקח טעות.

יצוין, ויודגש, יוער, ויואר, שבדרך כלל ישנה מחלוקת בין המוכר לקונה מה נחשב מום ומה לא, אז הרמב"ם (מכירה פט"ו הלכה ה) הגדיר זאת כך, "כל שהסכימו עליו בני המדינה שהוא מום מחזיר בו מקח זה - מחזירין, וכל שהסכימו עליו שאינו מום הרי זה אינו מחזיר בו אלא אם פירש, שכל הנושא ונותן סתם על מנהג המדינה הוא סומך." וכן פסק בשו"ע (סי' רלב סעיף ו). והמגיד משנה כתב שאין לדברי הרמב"ם מקור מהש"ס אלא הוא למד זאת מהסברא, שיש ללמוד זאת ק"ו מדין אונאה שהרי בדיני אונאה המקח חוזר עד זמן מסויים, ובמום חוזר לעולם. הגר"א מצא לזה מקור מהגמ' בכתובות (עב): ומידי דקפדי בה אינשי הוה קפידיה קפידיא, מידי דלא קפדי בה אינשי לא הוי קפידיה קפידיא.

למסקנה: למרות שהמכירה נעשתה AS IS נראה שתנאי זה חל על תקלות קטנות שלא מבטלות את המקח כמו פלסטיקה שכמעט שבורה או שחסר גז במזגן וכדו', אך אין בכוח התנאי של AS IS לשלול פגמים חמורים שמתגלים במוצר, אשר על כן רואים אם הרכב לא עובר טסט ללא קומבינה רצינית אזי זה מראה על הבעייתיות שיש ברכב והמקח בטל אבל אם זה דברים קטנים ולא משמעותיים אזי המכירה חלה ולא ניתן לבטלה.

שרי המאה ה-19
הרב יוסף חיים בן שבת

הרב שמעון אגסי

הרב **שמעון בן אהרון אבא בר אבא אגסי** (1852 – 1914, נלב"ע ח' באב ה'תרע"ד) היה ראש ישיבה, מקובל, דרשן ופייטן, מגדולי רבני בגדאד בירת בעיראק. נולד בבגדאד למשפחת סוחרים שהיגרו מפרס. כמקובל בזמנו, היה עליו לפרוש בגיל 13 מלימודיו ולעזור בעסקי המשפחה, ולהמשיך ללמוד בבית הספר "אליאנס" של חברת "כל ישראל חברים". למרות זאת, בתמיכת הוריו בחר להמשיך וללמוד תורה, למורת רוחם של אחיו הבוגרים, שציפו ממנו שיעזור בפרנסת המשפחה. בתקופה זו נכנס ללמוד במדרש בית זלכה אצל הרב שמואל מגילד והרב נסים הלוי.

בשנת 1879 נישא לרחל (צ'חלה'. ביהדות עיראק, ככל הנראה היה מדובר בכינוי חיבה לשם רחל), בת הרב עבדאללה בן אליה בחר, ובשנת 1882 נולד בנו בכורו **אהרון**. חיי משפחתו בתקופה זו לא היו קלים: אחרי שנולד בנו בכורו אהרון, נולדו לו שני בנים (מנשה ומאיר-ששון-ח'י) ושתי בנות (פרחה ואסתר), אך הוא שיכל את שני בניו. הוא רצה לעזוב את בגדאד ולהגר להודו, לשם היגרה אחרת, ובאותה ההזדמנות גם לארס את בתה לאהרון בנו. תוכנית זאת לא יצאה לפועל משום שאשתו סירבה להגר.

בהקדמתו לספרו **בני אהרון** גולל הרב את שארע לבנו בכורו ואצטט מעט: בסוף שבט עברה עליו (על אהרון) מחלה קלה ואמרנו אין רע. אך בין כה ובין כה תקפה עליו מחלתו מיום ליום עד כי אחזהו השבץ ונפל כבול עץ באין אונים. דפקתי על שערי רחמים, שפכתי שיחה וכי התפלשתי באפר, רווייתי ארץ מזרם דמעה, הרטבתי הרים וכי וכל השערים ננעלו ואל, סתם תפילתי. ועם כניסת הארת ליל פורים נשמתי יצאה בטהרה באותה הארה, ורוחו הנאמנה עזבה את בית חמרה ושב אל האלוהים אשר נתנה. הרגע האיום והנורא ההוא חרוש על לוח ליבי באותיות של דם, עד נצח לא אשכחהו, ומידי דברי בו יחרד לבי, פלצות תבעתני וכוחי יעזבני... ע"כ. באדר תרנ"ח (ערב חתונתו) נפטר אהרון במגפת הדבר והוא בן 16 שנים.

כבר בהיות חכם שמעון תלמיד ישיבה צעיר כבן שבע עשרה שנה החל לעיין בתורת הקבלה, והמשיך לעיין ולהעמיק בה יחד עם ידידו הרב יהודה פתייה. האסון של מות בנו אהרון, הובילה אותו להעמקת יתר בתורת הקבלה, משנמצא הפתרון לשאלת אסון השכול על ידי חכם יוסף חיים בתורת הגלגול, הרב שמעון החל לקרוא בספר "שער הגלגולים" שכתב הרב חיים ויטל. אחרי כ-10 שנים, התפרסמה הגרסה האחרונה של ספרו תחת השם **בני אהרון**. עוד מספריו: **שם משמעון**, **אמרי שמעון**, **זהב שבא** (נוטריון של ז'עיר הימצא ביעיר שימעון בן אהרון). כמו"כ הוציא לאור את ספרו של הרב עבדאללה (עבדיה) סומך שו"ת "זבחי צדק". חכם יוסף חיים הבן איש חי, שהתכתב עימו, מכנה אותו בכתביו המהרש"א - מורנו החכם רבי שמעון אגסי.

ביום י"ג אלול בשנת תרס"ט (1909) פטירת הבן איש חי נשא חכם שמעון דרשה בקהל רב, שהשאירה חותמה על כל הקהילה שהפצירו בו ללבוש אדרת חכמים, אך הוא עמד בסירובו.

מתלמידיו: הראשלי"צ הרב יצחק נסים, חכם יעקב מוצפי אב"ד של העדה"ח הספרדית י-ם, הדיין ואב"ד הרב סלמן חוגי עבודי, הרב אפרים כהן אביו של חכם שלום זיע"א. ועוד. הרב שמעון אגסי הונצח על ידי קריאת שני רחובות על שמו, האחד ברמלה והשני בשכונת הר-נוף בירושלים.

מטרות העמותה

קמחא דפסחא

לימוד שירת הבקשות לילדים

בית הוראה

לימוד טעמי המקרא

כולל אברכים